

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Šalomounové a soudců Mgr. Jitky Lukešové a Mgr. Martina Šebka ve věci

žalobkyně: **MUDr. L. V. , IČO**
sídlem ,
zastoupená advokátem Mgr. MUDr. Pavlem Strejcem
sídlem 5. května 655, 356 01 Sokolov

proti
žalovanému: **Ing. V. V. , narozený dne**
bytem ,
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Pechem
sídlem Edvarda Beneše 2439/70, 301 00 Plzeň

o žalobu na ochranu rušené držby

o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 1. 11. 2019, č. j. 12 C 329/2019-16,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 6 776 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí, jíž by soud uložil žalovanému povinnost zdržet se jakéhokoliv dalšího zásahu spočívajícího v přívodu vody do jednotky č. v budově č. p. , která je součástí pozemku p. č. , včetně podílu na společných částech o velikosti 328/2503, vše v katastrálním území , v obci a části obce , jednotka zapsaná na listu vlastnictví č. , pozemek, jehož součástí je budova, zapsaný na listu vlastnictví č. , oba listy vlastnictví vedené u Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště , a tím se zdržet dalšího rušení oprávněné držby této jednotky vyplývající z nájmu (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalobkyni zavázal povinností k zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč na účet Okresního soudu Plzeň-město do tří dnů od právní moci usnesení (výrok III.).
2. Usnesení napadla v celém rozsahu žalobkyně s odůvodněním, že soud prvního stupně si svoji úlohu při rozhodování zjednodušil, a to tak, že vyložil ust. §§ 1003 až 1008 o. z. čistě gramaticky a dle toho vyvozoval oprávněnost (odůvodněnost) vzneseného nároku žalobkyně. Soud měl za prokázané, že v okamžiku podání žaloby a v době jeho rozhodnutí žalovaný držbu žalobkyně nerušil a ani neohrožoval, a proto žalobě nevyhověl. Tento zúžený gramatický výklad vede k logickému, avšak nepřijatelnému výkladu závěrů soudu prvního stupně, že posesorní žaloba by

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

měla de facto vést jen k ukončení rušení držby a k nucenému návratu na stav pokojné (oprávněné) držby před zahájením rušení držby. Žalobkyně poukázala na článek 9. napadeného usnesení o smyslu úpravy, jímž není ochrana práva držby, nýbrž ochrana pokojného stavu, který zde v řešeném případě v době podání žaloby panoval. Především tohoto výsledku chtěla žalobkyně v petitu žaloby dosáhnout. Dle žalobkyně, kdyby platil zúžený výklad soudu prvního stupně, pak by převážná část posesorních žalob u těchto rušení postrádala v podstatě smysl, a a nutně povede k jistému nihilismu. Jedinou cestou k ochraně práva pokojné držby by bylo užívání tak časté a opakované svépomoci, jak často by rušitel držby tuto držbu často a opakovaně rušil. Žalobkyně popsala absurditu důsledků aplikace výše popsaného zúženého výkladu soudu prvního stupně, který postupoval čistě formalisticky a vůbec nerespektoval výklad příslušných ustanovení občanského zákoníku v renomovaných komentářích, dle kterých (konkrétně komentář v právním systému ASPI k ust. § 1003 o. z. v bodu 5.). Smyslem posesorní žaloby totiž je jen ochrana či obnovení posledního stavu držby. Soud dle ust. § 178 o. s. ř. v řízení zkoumá pouze existenci poslední držby a jejího svémocného rušení. Nejde totiž o ochranu subjektivních práv jako v případě žalob petitorních, ale o řízení o poskytnutí ochrany poslednímu faktickému stavu. Posesorní žaloby obecně poskytují jednak ochranu preventivní (předcházející rušení) a represivní (reagující na rušení již nastalé), jak vyplývá z bodu 8. uvedeného komentáře. Žalobkyně dále odkázala na další komentáře, dle kterých mimo jiné má držitel nárok na zdržení se (zákaz) dalších zásahů a uvedení v předešlý stav. Dle žalobkyně s ohledem na citované komentáře záměrem zákonodárce a smyslem právní úpravy je právě to, co nalézací soud sám uvedl v článku 9. usnesení. Žalobkyně navrhla změnu napadeného usnesení vyhověním žalobě a závazáním žalovaného povinností zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

3. Žalovaný považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za správné stejně jako jeho odůvodnění. Uvedl, že se žalobkyní tvrzeného jednání nedopustil, vodu nevypínal, jde pouze o následky komplikovaného a komplexního vyřizování zaniklého společného jmění účastníků.
4. Při odvolacím jednání žalobkyně reagovala na stanovisko žalovaného odkazem na spisy policie, v nichž je jednání žalovaného zdokumentováno, a z nichž vyplývá, že tvrzení žalovaného není pravdivé. Pokud by žalobkyně přistoupila na argumentaci soudu prvního stupně, pak by v podstatě fungovala pouze svépomoc. Žalobkyně zdůraznila, že k druhému rušení držby ze strany žalovaného došlo. Žalovaný namítl, že zvolený typ žaloby v řešené věci je nepřipadný, souhlasí s názorem soudu prvního stupně stejně jako se závěrem, že není místo pro ochranu pokojného stavu, neboť panuje a panoval i v době podání žaloby. Žalobkyně navíc netvrdí a neprokazuje, že by zásahy do vodovodního řádu udělal přímo žalovaný. Žalovaný dne 7. 10., kdy měl zavřít vodu, byl na dovolené, přičemž večer se měl sejít s nájemcem, který měl v nájmu bytový a nebytový prostor a dlužil nájemné cca ve výši 30 000 Kč za byt a 80 000 Kč za nebytový prostor. K setkání nedošlo, následující den si vyzvedl výpověď pro nájemce, přičemž při jejím předání byl fyzicky napaden a následně hospitalizován. Žalovaný se z dovolené do ■■■■■ vracel dne 7. 10. večer, hospitalizován byl dne 8. 10. do večerních hodin.
5. Žalobkyně vysvětlila, že policejním spisem by mělo být prokázáno tvrzení, že došlo k přerušení dodávky vody, dále skutečnost, že pouze dvě osoby měly klíče, aby se mohly dopustit popsaného jednání, a to pan P■■■■ a žalovaný. Z uvedených okolností je dle žalobkyně zřejmé, že se závadového jednání, proti němuž směřuje posesorní žaloba, dopustil žalovaný. Žalobkyně poukázala na širší souvislost předmětné věci s ostatními spory mezi účastníky a na skutečnost, že žalovaný zastoupený původním Mgr. H■■■■ nikdy na tvrzenou skutečnost nereagoval, nijak se nad ní nepodivil, a to ani při příležitosti předání klíčů. Žalovaný nikdy neuváděl skutečnosti prezentované při odvolacím jednání. Žalobkyně přiznala, že k jednání spočívajícímu v přerušení přívodu vody od doby předcházející žalobě již nedošlo.
6. Žalovaný doplnil, že v týdnu od 17. 2. 2020 proběhne přestupkové řízení týkající se přerušení dodávky vody.
7. Obě strany sporu potvrdily před odvolacím soudem neměnná procesní stanoviska.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

8. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a násl. o. s. ř., přihlédl k obsahu odvolání žalobkyně, vyjádření žalovaného k odvolání, a aniž musel vést dokazování, dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
9. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně je oprávněným nájemcem jednotky č. [REDACTED] (dále jen „jednotka [REDACTED]“), kde provozuje svoji [REDACTED] ordinaci. Ve stejné jednotce jsou umístěny ordinace MUDr. M [REDACTED] G [REDACTED] a společnosti [REDACTED] s.r.o. V budově se dále nachází jednotka č. [REDACTED] (dále jen „jednotka [REDACTED]“), která vznikla přestavbou z původních společných sklepních prostor s tím, že uvnitř této jednotky se nachází patní vodoměr a hlavní kohouty přívodu vody do celé budovy. Žalovaný je bývalým manželem jednatelky žalobkyně a je mezi nimi veden spor o vypořádání společného jmění manželů. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný začal rušit oprávněnou držbu – nájem žalobkyně tím, že dne 7. 10. 2019 uzavřel přívod vody do jednotky [REDACTED] a tím i do všech shora uvedených [REDACTED] ordinací. S ohledem na probíhající ostrý spor mezi jednatelkou žalobkyně a žalovaným jako bývalými manžely je žalobkyně přesvědčena, že žalovaný uzavřel přívod vody úmyslně, aby ji poškodil. Jednatelka žalobkyně spolu s dalšími lékaři proto kontaktovala nájemce jednotky [REDACTED] F [REDACTED] P [REDACTED], avšak k uvedené jednotce byl mezitím vyměněn zámek a ani nájemce tak nemohl vstoupit do pronajatého prostoru. Za asistence policie byl následně prostor oficiálně zpřístupněn, byl namontován nový zámek a přívod vody puštěn. Žalobkyně vyzvala žalovaného, aby držbu žalobkyně nerušil, žalovaný však dne 9. 10. 2019 celou akci zopakoval a zámek u dveří jednotky [REDACTED] opět vyměnil a uzavřel přívod vody do jednotky [REDACTED]. Jednatelka žalobkyně proto musela nechat za přítomnosti policie jednotku [REDACTED] opětovně otevřít, namontovat nový zámek a pustit vodu do jednotky [REDACTED] a zabezpečit tak provoz [REDACTED] ordinací. Smyslem posesorní žaloby je toliko ochrana či obnovení posledního stavu držby, soud pak ve smyslu uvedených zákonných ustanovení zkoumá pouze existenci poslední držby a její svémocné rušení, když obě dané skutečnosti prokazuje žalobce, který, aby byl s žalobou úspěšný, musí prokázat jen to, že byl držitelem práva a současně, že toto právo žalovaný ruší. Podle výpisu z katastru nemovitostí náleží vlastnické právo k jednotce [REDACTED] a [REDACTED] žalovanému a jeho bývalé manželce MUDr. I [REDACTED] V [REDACTED], tj. jednatelce žalobkyně, v režimu SJM. Žalobkyně doložila nájemní smlouvu o pronájmu části nebytové jednotky ze dne 1. 4. 2015 uzavřenou mezi žalovaným a jí jako pronajímateli na straně jedné a žalobkyní jako nájemcem na straně druhé. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně v jí uplatněné žalobě netvrdí ani neoznačuje důkazy k prokázání skutečnosti, že v době podání žaloby žalovaný její právo pokojné držby ruší s tím, že rozhoduje podle stavu v době jeho vyhlášení ve smyslu ust. § 154 o. s. ř. V řešené věci však žalobkyně ani netvrdila, že žalovaný aktuálně její právo pokojné držby ohrožuje či ruší, naopak je patrné, že držba žalobkyně byla naposledy rušena dne 9. 10. 2019, kdy byl následně přívod vody do jednotky [REDACTED] puštěn a provoz [REDACTED] ordinací obnoven. Dle názoru soudu prvního stupně institut rušené držby však dopadá pouze na případy, kdy žalovaný aktivně ruší v době podání osobu oprávněnou z držby ve výkonu jejího práva. Žalobkyně se však domáhá soudní ochrany držby do budoucna, jen pro případ dalších možných zásahů ze strany žalovaného, jedná se tak o pouhou hypotetickou obavu žalobkyně, že by žalovaný mohl v budoucnu její držbu rušit či jinak ohrozit. Smyslem úpravy však není ochrana práva držby, nýbrž ochrana pokojného stavu, který zde v daném případě v době podání žaloby panoval, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že tento pokojný stav netrvá i v době rozhodnutí soudu, který proto nemohl žalobě vyhovět. Již ze samotného obsahu žaloby je zřejmé, že tvrzené rušení držby již pomínulo. Soud postupoval v souladu s ust. § 177 o. s. ř. a žalobu na ochranu rušené držby zamítl, aniž by nařizoval jednání. Pod body 11. a 12. soud prvního stupně odůvodnil související výroky II. a III.
10. V projednávané věci je třeba konstatovat, že žaloba byla v souladu s ust. § 1008 o. z. podána včas, pokud žalobkyně prvotní rušení držby odvíjí ode dne 7. 10. 2019., rušení bylo opakováno dne 9. 10. 2019, přičemž žaloba byla podána dne 14. 10. 2019. Při odvolacím jednání vyšlo najevo stanovisko žalovaného, který popírá, že by se tvrzeného rušení držby žalobkyně dopustil. Podstatou odvolací argumentace je posouzení, zdali v době podání žaloby, potažmo v době

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

rozhodování soudu musí pro případ úspěchu žaloby kvalifikované rušení držby trvat, či zda smyslem posesorní žaloby je i ochrana preventivní, tj. předcházející dalšímu rušení. Byť odvolací soud připouští, že výklad, který zaujímá žalobkyně v rámci odvolací argumentace, nelze zcela co do jeho odůvodněnosti vyloučit, avšak vycházejí z výslovného znění ust. § 1003 o. z. ve spojení s jeho výkladem se přiklání k názoru soudu prvního stupně, prezentovanému v odůvodnění napadeného usnesení.

11. V ust. § 1003 o. z. je upravena tzv. posesorní ochrana držby proti svémocnému rušení, které nespočívá v jejím odnětí, tj. ve vypuzení z držby (ust. § 1007 o. z.). Podmínkou úspěchu žaloby je držba žalobce a její svémocné rušení žalovaným. Rušením držby je každé omezování držitele ve výkonu drženého práva, ať již vlastnického, či jiného, nejde-li ovšem o vypuzení držby, proti čemuž poskytuje ochranu žaloba podle ust. § 1007 o. z. V případě držby vlastnického práva půjde zpravidla o jednání, proti kterému by se vlastník mohl bránit negatorní žalobou. Rušením je „každý čin, jenž použití cizí věci obsahuje, a každé zabránění držitelova volného nakládání s věcí; u držby práv každé zamezení nebo faktické ztížení výkonu práv, u reálných břemen zejména každé odepření jednotlivých dávek, jakož i každé přivlastnění si jich osobou třetí“. Rušení musí mít základ v lidském chování, není však nutné, aby bylo zaviněné nebo aby vědomě směřovalo k rušení držby (Občanský zákoník III. Věcná práva, 1. vydání, 2013, s. 113-117, www.beck-online.cz).
12. Z výše uvedeného komentáře odvolací soud dovozuje, že posesorní žaloba se vztahuje na situace existujícího (trvajícího) rušení, nikoli tedy pouze ojedinelého jednorázového aktu, byť naplňující znaky rušení držby. V řešené věci je nesporné, že k popsanému rušení došlo dle tvrzení žalobkyně naposledy dne 9. 10. 2019, tedy před podáním žaloby, přičemž k opakování tvrzeného jednání již nedošlo a nedochází. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že vzájemné vztahy jednatelky žalobkyně a žalovaného jako bývalých manželů jsou vyostřené, což nemalou měrou přispívá k řešení konfliktních situací soudní cestou, aniž jsou k takovému postupu naplněny zákonné předpoklady.
13. Za daného stavu věci odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně jako věcně správné a zákonu odpovídající potvrdil dle § 219 o. s. ř. (výrok I.).
14. Výrok II. o náhradě nákladů odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 o. s. ř., tj. dle úspěchu ve věci. Žalovaný byl v odvolacím řízení úspěšný, proto je žalobkyně povinna zaplatit žalovanému k rukám jeho zástupce na náhradě nákladů tohoto řízení částku 6 776 Kč, sestávající se z odměny jeho zástupce za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a účast u odvolacího jednání) po 2 500 Kč, tj. 5 000 Kč, ze dvou režijních paušálů po 300 Kč, tj. 600 Kč, a 21 % DPH vypočtené ze součtu odměny a režijních paušálů dle § 137 odst. 3 o. s. ř. ve výši 1 176 Kč (§9 odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Žalobkyně je povinna částku 6 776 Kč zaplatit v obvyklé třídní lhůtě, počínaje právní mocí tohoto rozhodnutí dle § 160 odst. 1 věta první o. s. ř. a v souladu s ust. § 149 odst. 1 o. s. ř., pokud jde o místo plnění.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Plzeň 13. února 2020

JUDr. Jana Šalomounová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.